gode Elementer iblandt vore Heste, især imellem de sværere, som i Regelen mindst ere paavirkede af Indblanding af fremmed Blod. Det lader i det Hele til, at Erkjendelsen af det Uhensigtsmæssige af Indførsel af saakaldet ædelt Blod i Landhesteavlen bliver mere og mere almindelig blandt Sagkyndige, da man nu yderst sjeldent træffer paa de tidligere saa gængse Lovprisninger af Forædlingssystemet. En meget fornuftigere Vei til paa Landet at fremme Opdrætningen af den ædle Hest, Idealet for enhver Hesteynder, er Oprettelsen af det i den nyere Tid fremtraadte Selskab til den ædle Hesteavls Fremme i Danmark, hvorved denne Green af Hestevæsenet kommer i Hænderne paa Folk, der have Lyst og Evne til at opdrætte Luxusheste. Dette Selskab havde iaar i Hannover indkjøbt tyve ædle Føl, som strax efter Hingstskuets Slutning solgtes ved Auction, nærmest til Selskabets Medlemmer, men dog uden at udelukke andre Lysthavende, som mod en Forhøielse af Kjøbesummen med 10 Rdlr. ligeledes kunde komme i Besiddelse af et eller andet af de unge Dyr. Der kan naturligviis kun siges meget lidt Afgjørende om saa unge Føl, da de kunne udvikles saa forskjelligt under Opvæxten, og da de tilmed saagodtsom alle lede mere eller mindre af Kværke. Eet af de mere lovende, et rødt Hoppeføl med vel lange Øren, kjøbtes af Baron Zytphen-Adeler for 155 Rdlr. Enkelte af de andre betaltes med endnu høiere Priser. ×.

Slesvigerne ved Kong Frederik VII's Kiste.

Valfarternes Tid er forbi; man mener ikke længere at udrette en stor Gjerning ved at kysse Pavens Tøffel eller et Helgenbilledes Taa, men der er dog Noget, som Tiden ikke er voxet fra, og som den ogsaa altid bør holde fast ved: det er den Pleie for Følelsen, for Mindet og for Kjærligheden, som vindes ved at beskue det Synlige, hvorover der svæver den Aand, for hvilken man selv lever i Erindring eller Haab. Derfor var det saa naturligt, at Slesvigerne aflagde et Besøg i Roeskilde, i „Kongegravenes By", i den Domkirke, der indeslutter Liget af den sidst bortgangne danske Konge, af ham, som døde historiske i Slesvig, og som i sine sidste Feberdrømme levede i det Haab, der ved hans Død saa bittert blev skuffet. Havde Slesvigernes Besøg hos os kun været en Forlystelsesreise, saa havde det været fuldt saa rimeligt at gjøre en Udflugt fra Hovedstaden til Nordsjællands deilige Egne, til Frederiksborg, Fredensborg og Kronborg. Men det Væsentlige laa udenfor det Fornøielige og dybere end Glæden over Naturen; Alt hvad der kunde vidne om Eenhed mellem de voldelig Skilte, Alt hvad der kraftigt kunde minde om den samme Folkelighed, havde Overvægten, og derfor maatte Roeskilde blive Maalet for en Valfart, om end ingen religiøs, saa en historisk, politisk og national.

Roeskilde By havde atter — som ved Studentertoget 1862 — stor Ære af sine Velkomstanordninger og Held med den hele Modtagelse. Men hvor godt og livligt et Indtryk Gjesterne end fik heraf, saa er det dog givet, at Besøget i Domkirken maatte være mest gribende, og at det Øieblik, da de stode om den folkelige, danske Konges Kiste maatte efterlade de stærkeste Minder.

Der stod da i „Frederik den Femtes Capel" — saa smukt i sig selv, skjøndt kun saa lidt i Samklang med den øvrige Kirke — den tause Skare af Mænd og Kvinder, modnede til national Følelse trods Nogen af os, paa hvis Nationalitet ingensinde saadant ydre Tryk har hvilet, som „Befriernes" tunge Aag. Hvad der tænktes, kunde ikke siges; hvad der føltes, kan ikke gjengives ved Ord; men medens Orgeltonerne bruste under Kirkens Buer, over Margretes Marmorskrin og ind under de lyse Hvælvinger, der høine sig over saamange Kister med det guldkronede Fløil, er visselig mangt et Suk undsluppet det trange Bryst og mangen en Taare rundet ned fra det stirrende Øie; mangen en Erindring er voxet frem om ham, der gjemmes bag det lyse Egetræ, mangt et Haab har vel ogsaa villet fæste sig om bedre Tider, Tider saa gode, som før han sidste Gang seilede fra Sønderjyllands Kyst.

Blomster uden Tal strøede den tætte Klynge om Kongens Kiste, Hilsener om Dansthed og Trofasthed. Saa hellige syntes de strax at blive, mere ved det Sted, hvortil de vare bragte, end ved den Aand, i hvilken de vare henkastede, at de Sidstkommende atter laante nogle af dem til Minde om Besøget. Men selv naar hver Farve er veget fra Blad, naar hver Stilk er visnet, vil dette Øieblik kunne fastholdes i Erindringen som betydningsfuldt og skjønt, trods nogetsomhelst Moment af alle hine minderige Dage.

Ugens Politik.

Den 21de Sept. 1865.

Ved tredie Behandling af Grundlovsudkastet havde venstre Side omsider efter langvarige Kampe opgivet sin Modstand mod Realitetsbehandlingen og derfor stillet forskjellige Ændringsforslag til Regjeringens Ramme. Der forelaae tre Hovedgrupper af Forslag og Ændringsforslag: 1) Regjeringens Forslag med Underændringer af H. M. Petersen, der væsentlig gik ud paa at borttage Census for de 18 Landvalg af de Lavestbeskattede og at halvere Kjøbstads-Skattecensus til 25 Rdl. 2) Forslag af venstre Side, understøttet af den rigtignok kun meget svage høire Side, hvilket gik ud paa at tage Rigsdagens Landsthing saaledes, at man kun forhøiede Valgbarhedscensus til 4000 Rdl.s Indtægt for Halvdelen af de Valgte; 3) Ændringsforslag af Centrum (Klein m. fl.) til Nyholms Forslag, der bestemmer, at opgive dennes Amtsraads Kredse og danne vilkaarlige Districter, give Kjøbenhavn 6 Landsthingsmænd med en Census af 1200 Rdl., vælge 23 efter den almindelige Valgret og 23 af de i Land og By høiest beskattede Personer. Census paa Landet skulde være 200 Rdl. Skat til Stat eller Commune og i Byen 75 Rdl. Skat eller 1000 Rdl. Indtægt. Den sidste Betingelse (1000 Rdl. Indtægt) var ved Underændringsforslag af Winther foreslaaet borttagen, og med denne Ændring vedtoges Forslaget med 57 Stemmer mod 41.

Afstemningen over hele Lovudkastets endelige Vedtagelse og Overgang til Landsthinget, hvortil udfordredes qualificeret Majoritet, foregik idag og Vedtagelsen besluttedes med 70 Ja.

Det er neppe sandsynligt, at Landsthinget uden videre vil tiltræde det saaledes af Folkethinget vedtagne Grundlovsudkast, især da flere Ændringer i andre Retninger f. Ex. om Ophævelsen af Adel, Titel og Rang ere indkomne deri. Rigsraadets Landsthing vil derimod sikkert sende det med større eller mindre Forandringer tilbage til Folkethinget. Undgaaelsen af et Fællesudvalg vil beroe paa, om man ved den da stedfindende eneste Behandling kan opnaae Enighed, og dette vil atter være afhængigt af, hvor afvigende Rigsraadets Landsthing viser sig at være fra Folkethingets Anskuelser med Hensyn til det fremtidige Landsthings Sammensætning, hvilket har været og fremdeles er det mest kildne Punkt ved den hele Sag. De udstemte Kongevalgte ville dog neppe frembyde store Vanskeligheder, og Folk, der troe at kjende Partistillingen temmelig nøie, ere af den Mening, at det vilde være heldigst, hvis Landsthinget sluttede sig til H. M. Petersens Forslag, da der i saa Fald vilde være stor Sandsynlighed for, at der kunde samle sig en tilstrækkelig Majoritet om dette Forslag. Det er os en Glæde at kunne tilføie, at der under tredie Behandling har viist sig langt større Tilbøielighed til ved gjensidig Imødekommen at opnaae et Resultat, og at man fra alle Sider nu synes at ønske Forfatningssagens hurtigst mulige Afgjørelse.

— „Moniteuren" erklærer, at den mellem de to tydske Stormagter sluttede Overeenskomst har gjort et meget slet Indtryk baade paa Tydsklands og paa Hertugdømmernes Befolkning. Vestmagterne have udstedt Noter angaaende Gasteintractaten, men ikke umiddelbart til Forbundsmagterne. Rusland iagttager den samme Tilbageholdenhed, som det har foreskrevet sig som Regel, siden det har opgivet at hævde den Indflydelse, som det tidligere udøvede paa Forhandlingerne om Hertugdømmerne. Det officielle Blads Erklæring om, at de meget omtalte Noter ikke ere udstedte umiddelbart til Forbundsmagterne, kan vistnok betragtes som overflødig, da hele Verden veed, at de af Drouyn de Lhuys og Lord Russell afsendte Circulairnoter, hvis Slutning er fuldkommen eenslydende, kun ere bestemte til Rettesnor for deres diplomatiske Agenters Udtalelser i Udlandet. Den franske Rundskrivelse beundres af Alle. Forcade siger i »Revue des deux mondes«: „Vi skjenke den franske Udenrigsministers strenge og energiske Protest vort ubetingede Bifald. Vi vide meget godt, at man vil sige om dette Actstykke: Det er kun en theoretisk Harme, en platonisk Dadel. Denne Rettens Haandhævelse, denne Fordømmelse af en vilkaarlig og uretfærdig Politik savner enhver praktisk Erklæring. Nu begynder det franske Diplomati ogsaa denne trættekjære Intervention, der lader sig nøie med Ord og aldrig vil gaae over til Handling, en Intervention, som man har fundet saa latterlig hos det engelske Diplomati i Polens og Danmarks Anliggender. Det Samme, som Lord Russell gjorde før Begivenhederne foreskaldt, gjøre vi nu bagefter, det er hele Forskjellen. I Politiken ere de repressive Klager, der ere bestemte til kun at forblive Klager, ikke bedre end de preventive Klager, der ikke skulle efterfølges af Handlinger. Denne spottende Kritik er ingenlunde ugrundet, det indrømme vi, men den er ikke fuldkommen retfærdig. I den internationale Politik gives der Noget, som er endnu jammerligere, end ikke at forlange Opreisning for en tilføiet Uret, og det er, at finde sig i Fornærmelser og give sig Mine af, at man ikke har følt dem. Frankrig kan, naar det finder sin Regning derved, forbeholde sig sin fuldstændige Handlefrihed, men det vilde tilsidesætte sin egen Værdighed, naar det ikke vovede at fordømme de Handlinger, der krænke den internationale Moral og kunne forstyrre Europas Fred."

Men er denne Protest bestemt til at falde virkningsløs til Jorden uden at blive efterfulgt af Handlinger? det er et af de Spørgsmaal, der hyppigst opkastes. Imod den provisoriske Ordning ville Vestmagterne neppe optræde activt, og Provisoriet kan jo forlænges i det Uendelige, uagtet det ikke lader sig negte, at saadanne Spørgsmaal, som Udskrivningen til Militairtjeneste i Slesvig, der ikke længe lader sig skyde tilside, kunne fremkalde alvorlige Vanskeligheder. En ledende Artikel i »La France« synes at skildre Situationen tydeligst i det nærværende Øieblik. De tydske Blade, siger den af Udenrigsministeriet inspirerede Avis, der ere bekjendte som Organer for den preussiske Politik, vedblive at benegte om ikke Tilværelsen, saa dog idetmindste Authenticiteten af Drouyn de Lhuys' Circulaire med Hensyn til Gasteintractaten. Det Hovedargument, som „Nordd. Allg. Zeitung" benytter, bestaaer i, at naar man vilde indrømme, at dette Actstykke var affattet saaledes, som det nu er offentliggjort, vilde det være en saa tydelig og directe Indblanding som muligt og kunne betragtes som eensbetydende med en Krigserklæring. Det officieuse Organ for Cabinettet i Berlin røber ved dette Sprog, hvilket Indtryk den franske og engelske Regjerings Holdning med Hensyn til Bedømmelsen af Overeenskomsten i Gastein har frembragt hinsides Rhinen. Vestmagterne have ved denne Leilighed kun været en Gjenklang af den offentlige Mening. Hele Verden dadler den Maade, hvorpaa Østerrig og Preussen saa pludselig have løst Spørgsmaalet i Elbhertugdømmerne, og deres Fremfærd har hos Mange vakt alvorlig Bekymring. Hvorledes opfatter man den internationale Politik i det nittende Aarhundrede, hvis man ligeoverfor slige Kjendsgjerninger og slige Farer benegter Stormagternes Ret til at udtale det Indtryk, som de frembringe? „Nordd. Allg. Z." kalder denne Udtalelse af Cabinetterne i Paris og London en Indblanding. Det er ingenlunde Tilfældet. Frankrig og England have ikke gjort Hofferne i Wien og Berlin nogen Meddelelse. De intervenere ikke i de Beslutninger, som tages der. De opfordre ikke til at besvare nogen umiddelbar Henvendelse. Preussen og Østerrig handle paa egen Regning og Risico. Frankrig og England mene ikke under disse Omstændigheder at burde følge nogen Handlingspolitik. Men de sige til deres Agenter, hvad de tænke om det, der gjøres, og af den offentlige Menings eenstemmige Udtalelser er det let at see, at de ikke tage feil med Hensyn til deres Bedømmelse.

I alt dette findes ingen Afvigelser fra de diplomatiske Vedtægter, Intet, der ligner en Indblanding. At Preussen og Østerrig dele Hertugdømmerne mellem sig, trods deres Løfter paa Londonerconferencen; at Tydskland taaler en slig Combination, der staaer i saa aabenbar Strid med enhver af Forbundets Beslutninger; at Befolkningens og Prætendenternes Rettigheder miskjendes, det er indre Anliggender, i hvilke ingen activ Indskriden fra vor Side kan finde Sted. Men det er ogsaa Kjendsgjerninger, som vi have en uomtvistelig Ret til at notere, fordi de kunne blive Udgangspunktet for Eventualiteter, med Hensyn til hvilke det er gavnligt, at Stater af første Rang udtale deres Anskuelser, førend de foreligge.

„Köln. Zeitung" bevæger sig i samme politiske Retning og har i denne Uge gjentagne Gange udtalt sig paa en høist mærkelig Maade om Tydsklands Forhold til Danmark samt i Kraft af Nationalitetsprincipet advaret mod at skabe et Venetien i Slesvig. Det rhinske Blad minder om, at selv i de mest fanatiske Folkeforsamlinger erklærede man, at man ikke mod deres Villie vilde incorporere Nordslesvigerne i Tydskland. Under Seirsrusen efter Dybbøl synes man at have forglemt alt dette. „Vi have jo Magten!" tænke nu de samme Mænd, der tidligere talte vidt og bredt om Ret og Billighed. Syd for Flensborg er Befolkningens Selvbestemmelsesret den menneskelige Natur helligste Grundsætning; Nord for Flensborg tør der ikke være Tale derom. Saaledes krænger den politiske Fanatisme enhver moralsk Grundsætning som en Handske. Om vi endnu ikke ændse, at vi paadrage os den hele civiliserede Verdens Fjendskab, saa udeblive dog ikke de historiske Krifer, i hvilke vi nødsages til at see os om efter Alliancer. Vi have nu Magten, men vi have den ikke alene og ikke for stedse. Det er ingen Fordeel for os, at vi give Frankrig Leilighed til engang i Fremtiden under hele Verdens Bifald at blande sig i vore indre Anliggender. Det blander sig foreløbig ikke i det slesvig-holstenske Spørgsmaal, og angiver som Grund til sin Resignation, at Overeenskomsten i Gastein kun er en provisorisk Afgjørelse. Men man kan antage med fuldstændig Vished, at Frankrig og andre Magter ville forlange at tale et Ord med, naar der handles om en endelig Afgjørelse af Hertugdømmet Slesvigs Skjebne.

I Anledning af den om Overeenskomsten i Gastein udkomne politiske Brochure siger det samme Blad: I Paris udkommer en preussisk Brochure! Det er en sjelden Begivenhed, der alene er tilstrækkelig til at godtgjøre, at Bismark befinder sig i en ubehagelig Stilling ligeoverfor Frankrig. Forfatteren til dette Flyveskrift anseer det ogsaa som barnagtigt og unyttigt, at ville benegte Tilværelsen af en slig Misstemning. Han forsøger kun at stille den foreløbige Afgjørelse i et gunstigere Lys hos den franske Regjering og atter at bringe Spørgsmaalet om en Alliance med Frankrig paa Bane. Han forsikkrer høitideligt, at Gasteintractaten ikke indeholder hemmelige Artikler, og giver sig Mine af, at han slet ikke har hørt Tale om nogen Krænkelse af Nationalitetsprincipet, men siger i den Henseende troskyldigt: „Hertugdømmerne have opnaaet, hvad de fremfor Alt attraaede, og Danmark mistede vel Lande, som ikke ønskede at blive forenede med det, men det beholdt det gamle danske